

med til Kristnes Kaar, at Solen gemmer sig til Tider bag en Sky for at lyse dobbelt dejligt bag efter, og Kristus en liden Stund gaar bort, for at vi kan prøve hvordan det er, og lære os selv og vor Udueligbede bedre at kende; men oppe over Skyerne synger den lille, glade Fugl den samme Vise: „Om en liden Stund —!” og den ender altid med at faa Ret, og Glæden bliver siden baade rigere og dybere og tryggere, omend mere rolig og stille.

Og jeg nævner som den tredje Slags Sorg og Glæde, som kun de Kristne kender: Sorgen over andres Vantro og Glæden over deres Hjemkomst. Det er jo igen saa absolut kristent. Det er ret den kristne Modersorg, naar de, som er os saa kære, ikke vil have med Gud at gøre, naar de, som ellers er saa fine og elskelige og ædle, ikke har Brug for Jesus Kristus, eller naar de forsimples og skejer ud; og da kan jo Verdensmennesker undertiden glæde sig paa en skadefro og ond Maade. Se det er en Præsteson! De er gerne de værste! Og det var ham, der før prædikede Moral, og nu skiller han sig fra Konen og tager en ny! nu er han ligesaa god som vil — den Sorg er bitter, og her bliver „Om en liden Stund” —! tit til „Om mange, mange Aar!” — o, men da er det ogsaa Glæden over alle Glæder, naar den kristne Moder glæde engang skal se Frugt af alle sine Taarer og Bønner, enten det bliver her paa Jorden eller hjemme hos Gud, og hun skal smile saligt, naar hun atter kan lægge Sønnen til sit Hjerte: Saa kom du da endelig, ja, jeg vidste, at du maatte komme! Et Menneske er født til Verden, i evig Forstand!

II.

Dette er da de Kristnes Sorger og Glæder. Men fra dem falder der da ogsaa et særligt Skær over de Sorger og Glæder, som de har tilfælles med Verdensmennesker, saa de vel fryder sig og sørger over det samme som disse, men dog altid paa en anden Maade. I en vis Forstand er jo Mennesket det samme til alle Tider, jeg maa altid tænke derpaa, naar jeg engang imellem læser en Sang af gamle Homer: de græder og ler over de samme Ting i Dag som for Aartusinder siden. Men alting ligger dog i et andet Lys, naar man er blevet en Kristen.

Der var nu Glæden over Livet, den Jesus nævner i sin oprindeligste Skikkelse: Glæden over den nyfødte. En Kristen kan godt drikke Chocolate paa sin Fødselsdag og tage imod Gratulationer, og Job er netop ikke en Kristen, naar han udbrøder: Forbandet være den Dag, da jeg blev født! Men Glæden over Livet faar dog først sin Dybde og Tryghed, naar et Menneske kan tage det som en Gave af Guds Haand, da falder der først Solstreg ind mellem Skovens Løv; og paa samme Tid lærer han at gaa sagte og se sig for, og sørger tit over, at han ikke ærer Gud nok med sit Liv. Ellers tag Glæden over Børnene: et Menneske er født til Verden! En Kristen befinder sig vel i Børneselskab, det har han fra sin Mester, — o, jeg saa i Gaar i Rigsgade et herligt Forspand, de havde Kapsko og des bedre klaprede de, og Kusken med Sejlgarnstømmen havde endda et Flag i Stedet for Pisk; hvor de var fint kørende! Men Glæden faar ogsaa her sin Dybde, fordi den ved, at Gud betror os vore Børn, og sin Ængstelse og Sorg ved Tanken om, hvor færdeligt det er, naar nogen forarger de smaa. Eller der er Glæden over Naturen, den er fælles for det naturlige Menneske og den Kristne: jeg ser dem komme med Hænderne fulde af Skovens Stjerner og halvtudsprungne Bøggene paa Cyklens Styr, aa Vaar, vi elsker dig, skønt du er sen! Og dobbelt

dejligh er den, fordi den hilser os fra en Skaber, siden Fligen af hans Kjørtel er saa underskøn; men en Kristen hører ogsaa Sukket i Alskabningen: Smerten og Kampen bag al Skønheden, men langt forude åbner han et Haab om en forklaret Jord! Og Naturens Spejlbillede i Menneskets Sind, Kunsten, gælder det samme. Vi fryder os derover som de andre, og endnu mer, fordi Gud gav Mennesket saa skønne Evner og Syner; men vi saares ogsaa, hvor de andre intet følger: i Glæden over sin og ærlig Kunst paa Foraarsudstillingen harmes vi over Grimhed og Skaiberi, og jeg husker, hvordan jeg allerede som ung Student, dengang jeg tog min første Dukkert i københavnsk Drengearbejde, sad i det kongelige Theater og hørte Romeo og Julie og pludselig saa to Fløjdøse aabnes, og nogle smaa Piger komme ind med Lys, — og al Glæde sluktes: de Drengene er bestemt ikke i din Forening, tænkte jeg, og hvad gaar de her og lærer; jeg var kommet om bag Kulisserne, og Illusionen brast. Siden hørte jeg, at det var Smaapiger, men det forbedrede ikke Sagen. Jeg fik en bedre Trøst, da jeg saa, hvorledes Johanne Luise Heiberg dog bevarede sit Menneske og sin Kristendom, og kunde da nævne nulevende, som gjorde det samme.

Og med Sorgen er det ligedan. Vi sørger som de andre over Verdens Veer i disse onde Aar, og sørger endda dybere, fordi Navnet beskæmmes: men vi sørger ikke uden Haab, vi tror, at naar Europas Time er kommen, da hun har sin Trængsel, saa skal ogsaa et Menneske komme til Verden, en ny Menneskehed skal fremgaa af alle disse Veer: „Om en liden Stund —!” Giv Tid, Gud i det høje ved ogsaa Raad her! Og saadan ogsaa, naar vi staar ved Livets Afslutning. — ak, da sørger vi ligesaa bitterligt som de andre, thi det er saa tungt at miste, og et Menneske ser da saa usselig ringe og lille ud, som det ligger der i sin Kiste, saa fattigt og fremmed; — men da kommer vi ihu, at de gamle talte om Døden som den rette Fødselsdag: „Om en liden Stund —!” siger vi, skal denne Bedrøvelse blive til Glæde og denne Fornedrelse til Ære, og de skal opstaa i evig Ungdommelighed hos Gud, og et Menneske skal fødes til Verden i evig Betydning.

Saadan er da Sorg og Glæde blandet, og Kristenlivet har altid et sølsomt Regnbueskær, det er Smil igennem Taarer. Og den gamle Davidssalme stadfæstes: „Om Aftenen gæster os Graad, men om Morgenen Frydeskrig”: hun kom, den sortklædte Gæst med det strenge, blege Ansigt, og satte sig ved vor Arne ved Aftenstid og talte Natten igennem med os med sin dybe, vemodige Stemme, til vi til sidst begge tav. Men da det rødmæde ad Dag og Morgenen saa ind ad Ruden, da var hun bleven forvandlet: en Glædens lysklædte Engel sad i min Stue ved de udbrændte Gløder. Bedrøvelsen var bleven til Glæde. Saa skal det være til sidst. „Om en liden Stund —!” O Fugl, du synger lifligt: „Om en liden Stund”, kun vi Kristne hører dig, men vi vil gerne synge Sangen for de andre!

Mason City, Nebr.

Zions Menighed, Custer Co., Nebr., overraskede deres Præstefolk sidste Søndag i Anledning af Pastor C. H. Schmidts Ordination for 25 Aar siden. Kredsformanden Pastor Jensen var indbudt; han havde Ledelsen af Møderne baade i Kirken og ved Fællesspisningen, som Menighedens Kvinder havde ordnet. Det var skønt at se Kirken pyntet for Anledningen. Paa Menighedens Vegne blev der overrakt Præsten og Hustru en større Pengegave, som et Udtryk for Paaskønnelse af Arbejdet, der øvedes blandt vort Folk. En Del Folk

fra Menigheden ved Curtis, Nebr., var ankommen pr. Automobil; de bragte en Hilsen og Tak for Arbejdet blandt dem. Pastor Schmidt har nemlig betjent den Menighed i 10 Aar, men opsigde denne Virksomhed for godt et Aar siden. Ligeledes var der et Brev med en Pengegave i fra Menigheden ved Potter, Nebr., hvor Past. Schmidt tidligere har arbejdet.

Det var en dejlig Dag i Herrens Hus, og det er godt at se, Menigheden paaskønner dem, som arbejder i den. En Del Breve var sendt fra Præstebrødre og Telegrammer indløb. Pastor Jensen holdt 3 Møder og ved hans varme Forkyndelse erafrede vi, at en Dag i Herrens Forgaarde er bedre end Tusinde; jeg udvælger hellere at ligge ved Dørtærskelen i min Guds Hus end at bo i de ugudeliges Telte. Korr.

Danmarks fremtidige Grænse.

Hr. Redaktør.

I Forhandlingerne om Danmarks fremtidige Grænse har det undret mig saare meget, at ikke den troende Menighed baade herovre og hjemme har ladet høre fra sig. Saa ret jeg forstaar, deler ogsaa „Danskere” den rædsomme Frygt, der har grebet de ordførende, siden De, Hr. Red. uden Bemærkninger optager Protesterne mod den saakaldte „3. Zone”. I mine Øjne er denne Frygt baade latterlig og ugudelig; thi den vidner om Vantro.*

Vi har jo hidtil altid hævdet, at Danmarks gamle retmæssige Grænse var Ejderen.

Saa lavede Tyskerne den om ved Svig og Vold. Nu vil man rette den ved vantro Politik. Naar der staar, at „Gud satte Folkenes Grænser”, var det saa ikke den første den gamle Grænse? men hverken den anden eller den nu paatænkte 3die var sat af Gud. Der er Tyskere nok i Danmark og Nordslævisk til at klage over formentlig Forurettelse. Om Sydslesvig kommer med, gør meget lidt enten fra eller til i den Sag. Er Tyskerne først færdige til at yppe Strid, skal de nok finde Anledning. Det har vi historisk Bevis for. Mere Betydning havde det, om Danmark fik en god og naturlig Grænse, og ingen kan være mere naturlig end den gamle „sat af Fædrene og — Gud.” At Grænsen ikke blev godt vogtet, var vel ikke Guds Skyld.

Men hvad der for mig har endnu mere at sige, det er dette:

Efter at alle Forhaabninger om at faa Slesvig tilbage var bristet, og en dejlig Sang som P. Mullers: „Brat af Slaget rammet”, var forstummet eller sidste Vers med Ordene: „Synderjylland vunden, det er Danmarks Maal,” udeladt, saa sker det ntrolige, det, der alt i en lang Aarrække var betragtet som en Daarskab at vente paa, opfyldes. Et Under, et Vidnesbyrd om, at Gud fælder en retfærdig Dom, naar hans Tid kommer, og hvad Danmarks er med fuld Ret bliver lagt for dets Fod, uden at det selv har gjort noget derfor. Tør nogen troende nægte, dette er gjort af Gud?

Men man bøjer sig ikke for Gud med Tak og Beundring for ham og med Bekendelse af Guds Godhed og Retfærdighed. Nej, man siger: Ja, halv Retfærdighed, Halvparten af Landet vil vi nok tage; men ikke den yderligere Del, ikke fuld Ret. At Gud kan mene fuld Retfærdighed, vil man ikke tro. Folket i disse Egne er jo dog ikke ubetinget selv Skyld i, at de er ble-

*) Nej, Dsk.s Red. deler ikke denne Frygt, men vi har ladet Diskussionen derom gaa sin frie Gang. Vi mener, at skal der med Rette kunne tales om en af Gud sat Grænse, saa maa den falde sammen med Folkenes Selvbestemmelse, og vi synes ikke om den Mistanke, der har været udtalt imod Folk i den saakaldte 3. Zone. Red.

vet fortystet. Tysk „Propaganda” og daarlig dansk Politik har jo dog en stor Del af Skylden. Danmark eller det danske Folk har en Forsømmelse at gøre god. Her er en Opgave, en Mission, men Gud „lægger for Døren”, en Mission for Danmark blandt en Del af ret forsømte Folk. Danske Kristne tror paa Mission iblandt fremmede. Hvorfor dog ikke tro paa Mission blandt vore egne?

Hvad der for en stor Del er Skyld i Landets Fortyknings, er særlig Indflytning af holstenske Adelsmænd, der har opkøbt de store Ejendomme og indført tysk Tjenerskab og tysk Sprog. De rige talte Tysk, og saa blev det fint at være tysk og tale Tysk.

Om nu al den Veltalenhed, der er udfoldet imod den gamle Grænse, af den troende Del af vort Folk blev ført for denne, fordi de saa Guds Finger i Sagen og saa deri en Opgave givet af ham om at rette, hvad der er forsomt! Og de, der er saa bang for Tyskerne i Sydslesvig, avendte deres Veltalenhed for at faa velstaaende Danske i Danmark eller herovre fra til at indkøbe de store Ejendomme, der nu er paa tyske Hænder, da var Frygten snart forsvunden. Var det saa urimeligt at bede om, at en af hvert Tusinde danske i Amerika rejste til Sydslesvig og der købte en Ejendom af „Fædrenes Jord” ud af Tyskernes Hænder, og Slesvig vilde da snart blive dansk lige til Eyderen, som det for har været. Vi savner dertil kun to Ting: Tro paa og Kærlighed til vort Land og Folk, og Tro paa, at Herren baade vil og kan give Retten Sejrr fuldt ud. Vi vil og skal ikke sejre ved Vold og Uret; men ved at „belejre Gamlingen med gode Gærninger.”

Hvad der for mig at synes vækker mere Ængstelse er, at man fra Danmark vil lægge Planer for Slesvig i Stedet for at lade Befolkningen selv udkæmpe Sagen indbyrdes. Vi har jo rigelig Erfaring for, at hvad end Danmark vil gøre, vil Tyskerne finde Fejl ved det. Her sybes det, som de kloge Herrer ikke har lært af Eortiden. Om Danmark i god Tro og med god Villie havde overtaget det hele Land og givet Folket fuld Frihed til at ordne deres egne Sager, da kunde Tyskerne ikke klage over dansk Vold og Uretfærdighed. Og de 200,000 godt organiserede Danskere, der har holdt Ryggen stiv under Prøjservelden i 55 Aar, kunde vel ogsaa tage Kampen op med de ca. 300,000 Tyskere. Danskerne i de nordlige Egne er en ganske anden ensartet Befolkning, end den i de sydlige Egne, der vilde faa svært ved at optræde i Fællesskab. Mon det dog ikke havde været meget sikrere og sundere, om de danske Slesvigere selv havde tilkæmpet sig Sejren med aandelige Vaaben, selv om det skulde taget dem 25 Aar mere, end nu ved Danmarks Hjælp? Det er Kampen med Tyskerne, der har opøvet deres Villie, og givet dem den Karakterstyrke, de nu roses og agtes for. Det er en meget tvivlsom Velgering at tage denne Kamp fra dem paa en Gang. Ja, jeg ser netop deri en saare stor Fare baade for dem og for Danmark. Politiske Stridigheder mellem dem og Danmark, som næppe vil undgaaes, kan atter give Hjemmetyskriet Vind i Sejlene, og de kan vinde en Del ubefæstede og give Anledning til at vende Klagerne syd efter, medens jeg tror, de danske Slesvigere, med Danmark i Ryggen i en Aarrække kunde vundet deres tyske Naboer tilbage.

Hvis nu mine Ønsker ikke opfyldes, vil jeg haabe, at jeg ser fejl, hvad jeg dog ikke nu kan tro. Men jeg vil nu som altid før bede, at Guds Villie, og ikke Menneskers, maa ske for mit saa kære Hjemland, og jeg vil bede alle i vort Folk, der kan, gøre det samme. Hans Villie er den bedste her og alle Vegne.

Hans Villie ske.

En Slesviger.

OYEPELA COMPANY

A DELIGHTFULLY ENTERTAINING AND EDUCATIONAL PROGRAM ON CHAUTAUQUA

Oyepela (Singing Water) is a beautiful Indian girl, niece of the present chief of the Creek Indians of Oklahoma. Her great, great grandfather was a warrior of the Tacomas, her grandfather led the Creek Indians from Georgia to Oklahoma and was chief of the tribe until his death two years ago. Oyepela is the literary mind of her people. She was sponsor for the Creek Indians at the recent congress in Tulsa, Okla. A graduate of the dramatic department of the Christian College, Columbia, Mo. She takes her audience back 400 years to the primitive stages of civilization, and through her own interpretation and transposition of the beautiful Indian legends, pictures and changes in the life of the First American, the Indian, Indian songs and dances in beautiful beaded costumes are a feature of the program. Oyepela will be ably assisted by two concert artists chosen personally by her for this program. Afternoon of the second day.

ROSENKRANSEN

af Florence L. Barclay.

Paa Dansk ved Past. N. P. Madsen. En ny Udgave af denne fortrinlige Bog er nu udkommen her. Den er paa 356 Sider, indb. i smukt og solidt Helshirtsbind med Titel i Guld paa Ryg og Forside.

En Anmelder i Danmark udtaler sig som følger: „Rosenkransen er egentlig en vidunderlig Bog — vidunderlig skøn. Forfatteren behandler et enestaende Problem, og det er behandlet med Mesterhaand. Det er i Sandhed en Digter, der har skrevet denne Bog; det viser den Poesi, der aander ud fra dens Blade, og det viser de dybe og mesterlige Skildringer af alle de Sjæls-tilstande og Forviklinger, som det mærkelige Emne fremkalder og ifølge sin Natur maa fremkalde hos de to Hovedpersoner. Det er en værdifuld Bog, skrevet i en ren og adel Aand og saa interessant, at den sikkert vil holde Læseren i Aande, lige til han naar den sidste Linie.”

Pris: \$1.00 portofrit.

Dansk Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Dansk luthersk Mission i Amerika

I TIDEN FØR 1884.

Af Prof. P. S. VIG.

Udgivet af Den forenede danske ev. luth. Kirke ved en Komite.

PRIS \$1.00.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebr.

NATIONAL LINE

Scripture Text Reward Cards

AMERICAN MADE.

No. 114. Serving the Lord.

10 cards, size 3 1/2 x 5 inches, with roses and assorted scripture texts on front. On the back is printed the 23d Psalm in full. Put up in neat window envelope. Price 15 cts. 8 packages for \$1.00.

No. 121. Peace I Leave with You.

10 cards, size 4 x 6 inches. Assorted landscape views and Bible texts on front, with the Beatitudes printed on back of each card. Put up as No. 114.

Price 20 cts. 6 packages for \$1.00.

Danish Luth. Publishing House, Blair, Nebr.